

ACCIO.

Setmanari portaveu de la "Associació Catòlica"

A la Puríssima
Concepció de Maria

Patrona de la
Associació Catòlica

Sobirana Reyna de Cels y terra, a qui'l Totpoderós ornà ab tan singular puresa ja des-de'l primer instant de la vostra Concepció que, faltats de paraula adecuada pera expressarla, els pobles Us nomenan

per antonomasia la **PURÍSSIMA**: a Vostres plantes avuy ens pòstrem pera oferirvos l'homenatge de la filial devoció que Us professa la Associació Catòlica.

Accepteu, oh Verge Im-

maculada aquet modestíssim tribut que, encara que obra de barroeres mans, en ell hi va involucrat l'afecte del nostre cor fonament enamorat de la celestial puresa que Us abrillanta.

Bellesa de Maria (1)

Tota hermosa els amada meva. Maria es tota hermosura en la seva ànima, per la plenitud perfecta de tots els dons y carismes de gracia. Tota hermosa desde'l moment de la seva Concepció, puig fou criada exclusivament per ésser temple del Altíssim. La seva ànima gloriosa jamay tingué'l mes lleu vestigi de fealtat, de vici, ni de pecat; y ni per un moment li faltà cap hermosura espiritual. Es tota hermosa, no sols en part, sino en tot; y no hi hagué en Ella taca del pecat original. Res hi hagué desordenat en la seva ànima, cap rebelió de la carn contra l'esperit, cap moviment pervers, cap inclinació al pecat; puig fou tota hermosa en santedat.

Aquesta hermosura de Maria està designada de moltes maneres en la Sagrada Escriptura. Es com la bellesa de la olivera, sempre verda y amena, fins al mitj del hivern: *Quasi oliva speciosa in campis*. Es la hermosura de la paloma per la seva ignoscencia y senzillesa: *Vidi speciosam sicut columbam*. Es la hermosura del Liban, sempre ple de verdors y de flors: *Species ejus, ut Libani*. Es la hermosura del cel, per la sublimitat de la seva contemplació: *Species cali in visione glorie*. Es la hermosura del foch a la nit, per l'ardor y resplendor de la seva caritat: *Operiebat tabernaculum quasi species ignis*. Es la hermosura del Arch Iris: *Vide arcum, et benedic et qui fecit illum; valde enim speciosus est*. Es finalment la hermosura del sol, que envia a totes les criatures els seus raigs benèfics; y fins de Maria's diu *Speciosior sole*.

La Verge en sa puríssima Concepció reuneix totes les hermosures de la gracia; perque Deu en ella infundí l'habit de totes les virtuts, y per axó fou admirable sobre totes les criatures. Ella rebé la puresa dels Angels, la fe dels Patriarques, la ciencia dels Profetes, el zel dels Apóstols, la paciència dels Martres, la sobrietat dels Confessors, la ignoscencia y humilitat de les Verges. Va sumar en sí'ls privilegis y 'ls dons de tots els Sants.

Mes no solament en virtuts y santedat es Maria eminentíssima, sino que també ho es en la bellesa física; puig que era convenient fos de constitució y hermosura perfectes aquell cos que havia sigut preparat per l'Esperit Sant pera ser digna habitació del Fill de Deu.

Sabem que Eva, com a dona típica, fou de tot punt hermosa, y hem de creure que a la Verge no podia faltarli cap atractiu dels que tingués la primera dona, ja que també fou obra del Esperit Sant. Per axó l'anomena el Cretense: *Estatua esculpida per Deu, imatge viva del Arquetipu*, y l'Naciansé: *La més hermosa de totes les dones*; y altres l'apellidan, d'un modo absolut: *hermosura*.

N'apunten els Teòlechs algunes rahóns, de aquesta bellesa incomparable, o sigui, perque la materia del seu cos se formà dels elements mes clars y purs; perque l'ànima santíssima y perfectíssima de Maria requeria un cos molt digne y hermós; perque fou format per virtut del meteix Deu, sent ja vells Joaquim y Agna, y perque naxia destinada pera engendrar a Crist, l'home mes perfecte de tots els homes,

(1) Del llibret *Pie lectiones* etc. de Raymon Jordan, escrits mes de 500 anys atrás.

cap y causa de la naturalesa humana reintegrada.

Totes les parts del seu cos eran perfectes; el seu rostre, els seus ulls, els seus llabris, els seus cabells, les seves mans, els seus colors, de manera que formavan el conjunt mes hermós, mes agradable y mes simpàtic que jamay s'ha vist ni's veurà en cap altra dona. Y ab tot, aquesta extraordinaria hermosura de Maria no fou may incentiu de culpa pels que la vegeren, perque la seva modestia, el seu pudor y la seva circunspecció contenían y desarmavan als mes atrevits pensaments, y a tothom inspiravan sentiments de puresa.

La Patrona del Jovent

Una de les mes escayentes festes que celebra l'Església, n' es la dedicada a la Puríssima Concepció de Maria Immaculada, patrona del jovent catòlich d'abdós sexes que's congrega respectivament ab els noms de Joventuts catòliques y Filles de Maria. Y es que essentne la Mare de Deu l'espill de la puresa virginal desde'l primer instant de sa concepció, y lliure per tant del pecat original de nostres primers pares Adam y Eva, ningú mes apropiada que Aquella pera que'ls noys y noyes, axís que pel ús de rahó entrin ja en el discerniment del bé y del mal y comensin el viarany que'ls ha de fer conèixer les passións, vulguin pèndrerla per defensora de sa santa ignoscencia, y a Ella acudixin cabalment pera que'ls aparti dels perills greus que'ls amenassin en el mon, y'ls conservi la flor mes preuhada de Deu: la puresa.

Tota la dolenteria que desgraciadament se observa en la Societat moderna,—que dit sia entre paréntesis, si no posa fré als vicis que l'aflixen, necessariament acabarà ab sa destrucció,—te per causa'l mal contrari a la virtut de la puresa; y no sembla sino que l'esperit del mal ne tingui prou pera conseguir el seu fi malèvol, ab les ensenyances y exemples de impuresa que quotidianament presenta als cors joves pera que aquets vagin rebelantse contra els motllos de una educació moral social, no volguent per tant subjectar ses passións a la regla del bon viurer, com que axis, als esser aquells nins ja formats homens y entrar en sa plena activitat social, no tenen altre cultu principal que'ls seus vicis, anant tots de grahó en grahó baxant fins arribar al desquiciament que el mes imparcial observador pot tristement fer constatar.

Y fa pahor pensar en les tristes conseqüències que al cap de vall ha de reportar a la Societat, la impuresa dels seus individus. El quadro que podriam presentar dels temps del paganisme, comensa ja a reproduhirse en els temps moderns; la destrucció total d'aquella societat corrompuda, sens duple se reproduirà en la moderna, com aquesta no miri de posar un fort dich a la torrentada de disbauxa que l'amenassa.

El remey es senzillíssim. Si's pot inspirar als noys y noyes el sentiment de puresa; si en comptes de ensenyarlos hi espectacles indecencs y donarlos hi exemples de indecorositat, se'ls hi fa veurer que'l mes rich floró que ha de encapsalar al individu es la puresa; en una paraula, si podem formar joves purs, tinguém per segur que al arribar aquells a ser elements actius de la Societat, estimant allavors la válua incomparable de la puresa, procurarán també ajustar a n'aquesta tots els seus actes; y de una societat composta d'elements purs, pot esperar-se justament un bon régimen social; pot esperar-se un benestar placévol.

Tingan donchs els noys y noyes per Patrona a la Immaculada Verge Maria, tota bella y tota pura, y no abandonin jamay sa especial devoció a la Regina dels Angels; que Ella que en sa virginal puresa fou elevada a Mare de Deu y co-redemptora de la humanitat, no abandona jamay als purs y no abandonantlos els salvarà segurament dels perills que'ls puguin esdevenir.

Per axó la Immaculada es la Patrona Advocada de nostres Joventuts Catòliques y de nostres Filles de Maria.

J. C. y M.

La Immaculada y la Prempsa

Suposo que tots vosaltres, propagandistes de la Bona Prempsa, deveu saber que la Verge Maria en el misteri de sa Concepció Immaculada, es Patrona del brau exèrcit espanyol, y li dona forses y l'ajuda en els combats que sosté al África, lluytant per la Patria y per la Religió. Y nosaltres que també som soldats y lluitém contra la mala prempsa, y a favor de la bona, deslliurant a aqueixa dels atachs d'aquella, nosaltres també hem de tenir per Patrona a l'Immaculada, que si som devots d'Ella, vencerém sempre als nostres contraris.

¿No estaria be doncs posar el "Comité propagandista de la Bona Prempsa", baix l'advocació de l'Immaculada, ja que axis la Verge Santíssima ens ajudaria molt y nosaltres podríem complir lo que'ns proposém, ab més facilitat?

Si axis ho fem podém estar segurs d'obtenir el beneplacit de tothom.

ANTONI GUASCH Y VILARET.

Espanya y l'Immaculada

N'es Maria'l centre ahont convergexen nostres amors; y'ls justos desde'l cel, y'ls pecadors desde nostre desterro l'aclaman per llur Senyora y Sobirana. Les jerarquies angéliques, els màrtirs, les verges y'ls confessors, tots quants en la Gloria viuen y en els que per consegüent la perfecció es complerta, en conjunt unánim d'armonioses y celestials veus l'anomenen Regina.

N'es Espanya la patria d'aquells esforsats varons que lluytaren vuyt segles per tancar les

PIANOS Ortíz y Cussó S. F. H. A.

portes d'Europa a l'exèrcit de la mitja-lluna que amenassava arruinar l'edifici de la civilització cristiana; aquella nació que no veyia ponders el sol en sos dominis que s'extenien per totes les parts del mon y quina parla n'està extesa a les regions americanes com recordant-nos son anterior poderio.

María, reyna de cels; Espanya, reyna de la terra... Molt just es que María escullís a Espanya com nació predilecta per assentarhi sos reyalmes, y que a Espanya s'acoplés dessota el mantell immaculat de María, com lo inferior se subordina a lo superior, com els medis a son fi, pera salvarse de contratemps y desventures.

Ella es nostra Mare: d'aquí la predilecció que ha demostrat sentir sempre vers la nació nostra; y en son santuari de Covadonga encarnant la Reconquesta, en son pilar de Saragossa parlant als seus escullits, en la mes escarpada serra de nostra Catalunya extenentli son mantell protector, arreu ha vetllat per nosaltres, les ninetes dels seus ulls, l'objecte dels seus amors.

Ella es nostra Patrona: Catalunya, Espanya entera fou la primera nació que confessà sa Concepció sens màcula, y'ls poetes ab sa lira, y'ls cantors ab llurs veus, els escriptors ab ses plomes y'l senzill obrer ab sa oració, arreu cantaren el dogma, y en plans y montanyes y en ciutats y pobles s'hi respirava intensament l'amor a María en sa Immaculada Concepció. Tant d'amor y entusiasme's vegé coronat ab la aclamació de María per Patrona de la nostra patria.

Per llarch temps seguí aquesta ses petjades, y dies de gloria immarcessible, àurees pàgines d'història, tributs universals de vassallatge vingueren a nostra nació.

Empró, un progrés mentider y una civilització falsa han apartat a Espanya de María, y com planta privada de la llum, com cos separat de son centre, aquella nostra felicitat s'esdevinguda en trista misèria y aquells dies de gloria en dies de ignominia y aquells tributs de vassallatge que de totes les nacions rebiam en tributs de vassallatge que a totes les nacions rendim.

De colonies no'n tenim, de poder no cal parlarne; de misèria be'ns ne sobra; ¡si's pogués tornar benhauransa!

Sols María pot retornar a Espanya els dies de joya que gosà en altres temps. Acudim donchs a Ella que'ns espera ansiosa y nostra Patria aymada de nous jorns de gloria fruirà.

GABRIEL BALTÀ.

La Virgen Inmaculada y el Ejército Español

La Fé ilumina nuestro entendimiento en los sublimes Misterios de la Religión Católica, y mayor debe de ser ésta segun sea la verdad revelada por Dios y propuesta por la Iglesia. Como el dogma de la Inmaculada Concepción es una de las prerrogativas mas inefables que adornan á nuestra Santísima Madre, el mas en-

tusiasta de sus glorias debía de ser el que tuviera mas rico dentro de su corazón el tesoro de la Fé, y segun Jesucristo, el que tuvo mas fé en Israel, fué un soldado. Si esto dijo Jesucristo de un gentil, qué no diremos nosotros del soldado español quien por la Religión y por España sabe derramar tan generosamente su preciosa sangre.

Ocorre un hecho en la historia de la humanidad que cautiva nuestra atención. Todos los sabios del mundo admiran la doctrina de Jesucristo. Los artistas jamás han agotado la belleza de Jesucristo, porque es no un ideal sinó una realidad infinita.

El impío Rousseau, dice, que si la vida y muerte de Sócrates son la vida y muerte de un hombre sabio; así la vida y muerte de Jesucristo, son la vida y muerte de un Dios. Napoleón afirmaba que conocía bien á todos los hombres, y por eso exclamaba que Jesucristo no era uno de los hombres; y Goethe consideraba á Jesucristo, como el Hombre Dios, el Santo y el modelo de todos los hombres. Estos hombres tan grandes para el mundo, cantan las grandezas del Hijo de María, y permanecen silenciosos sus labios al hablar de la Madre. Por qué? porque no vivia la Fé en su alma y porque es tan pura nuestra Santísima Madre que no admite las alabanzas de corazones corrompidos.

El arma de la inmortal Infantería española está guiada por la estrella de la Fé. Por la Fé vió que María era el Paraíso de la Trinidad; por la Fé sabe que triunfó María del demonio, el enemigo mas terrible; por la Fé sabe luchar porque no duda que sufrir por la Fé es dulce y morir por ella es triunfo. Y nuestros Reyes la han ofrecido sus coronas y bajo su protección fian el triunfo de España y en su fiesta cantan las glorias de nuestra Patrona los cañones en los campos de Melilla y en todas las fortalezas de nuestra Patria, y el eco del clarín guerrero que despierta el heroismo de los infantes frente al enemigo, hace nacer en el día de la Inmaculada, aquella Fé, que merece á los españoles ser los hijos predilectos de María.

J. PLANAS.

La mort de les roses

Van morint totes les roses
del jardí un temps flayrós:
que basarda fá'l mirarlo
com si tot fossin tristos.

Ja no he vist com ans hi havia
cantant madrigals l'auell.
¡Roses blanques quant s'enyoró!
qui pogués ferne un ramell.

La tardor matantvos totes
ha dextat el jardí trist;
pobres flors, ja sou despulles,
tant xamosos que us he vist.

JOSEPH M. RIVS.

La Immaculada y'l poble

Entre tots els atributs, a qual mes excelsos, de la Verge Mare de Deu, si capigués establir termens de preferència ho seria sens dupte el de la puresa immaculada, que constituheix un privilegi tant escepcional, que sols pogué esser degut a la grandesa de Deu que volgué pera hostatge de son fill unigènit una criatura lliure del pecat original de nostres primers pares; per manera que de totes les criatures del género humá, la mes distingida per la bondat de tot un Deu ho es la Immaculada qual festa celebrem avuy.

Ans que'l Sant Pare de grata memoria Pio IX proclamés com a dogma el misteri de la Immaculada, tots els cristians universalment el celebraven y en els tercis de Flandes la tenia ja per Patrona la Infantería espanyola, y fins cantaven la puresa virginal de María nostres millors poetes en inspirades estrofes; axis es que be pot dirse que la festa de la Immaculada, apart de la celebració universal, constituheix per sa constant tradició una festa eminentment espanyola y no menys netament catalana, puig en nostres encontrades, especialment en les masies camperoles, encara pot observarse com s'entra en la casa empleant el visitant la típica expressió de "Ave María puríssima" a la que correspon la resposta de "Sens pecat fou concebuda", paraules que clarament rendexen tribut al misteri de la Immaculada Concepció de María.

Y es que el poble catalá, malgrat el títol de ignorancia que'l presumptuós modernisme de nostres dies li propina, capeix perfectament, no obstant el misteri que significa la Concepció Immaculada de María, que convenia que Deu escullís pera Mare del Redemptor a una criatura sens màcula que fos preservada de tot pecat d'origen, y si axis convenia escullirla, y podia ferho per ser omnipotent, res mes natural que axis ho fes, tant que ab aquesta senzilla explicació que está al alcans de tothom, y que en và la impietat podrà contradir, el cristiá se sent perfectament compenetrat, si axis val a dirho, de la bondat del misteri que'ns ocupa.

Res te donchs de particular que el poble cristiá sempre hagi tingut com a veritat indiscutible la puresa virginal de María, celebrant pomposament la festa que l'Església l'hi dedica el dia 8 de Desembre; festa simpática com endressada a qui com María Immaculada, es verament la mare de tot el género humá, consol dels afligits y esperança segura de nostra salvació, que si tot bon fill estima sempre a sa mare, consegüentment el cristiá que pot comptar com a mare propia a la Mare de Deu ha de estimar y estima a la Verge de totes les Verges.

Vulga Deu que aquesta festa tradicional jamay decaygui: que mentres axis sia, podem tenir la seguretat de que nostra fé no desapareixerá y contra ella s'estrellarán totes les maldats presents y esdevenidores. Ne será prenda

¿per qué es la millor marca?

segura aquella escepcional criatura consagrada per Deu, sens màcula de pecat pera mare del seu Fill, y Mare ensemps de tots els viadors de la terra.

La nit de la Puríssima

*Quin cel mes blau aquesta nit!
Sembla qu'es regi l'Infinít
en tota sa grandesa,
en tota sa dolcesa;
l'Infinít sens vels,
mes enllà de la lluna i dels estels.*

*La lluna i'ls estels brillen tan clà
en el blau infinít de la nit santa
que l'ànima s'encanta
enllà...*

*Aquesta nit es bé una nit divina:
la Puríssima, del cel
va baixant per 'quest blau qu'ella il·lumina,
devant mes resplandors en cada estel.*

*Per la nit de Desembre ella devalla.
i l'aire s'alempa, i el mon calla.
Devalla silenciosa...
Ai, quina nit mes blava i mes hermosa!*

JOAN MARAGALL.

Notes històriques sobre'l culte a la Puríssima a Espanya

No sens motiu porta Espanya'l nom de "nació mariana"; puig que en tots els segles de la nostre era, y singularment desde la reconquesta, ha professat una devoció especialíssima a la Mare de Deu.

Circumscribitnos al Misteri de la Immaculada Concepció podem afirmar que no sols contribuí poderosament a que fos proclamat com a dogma de fé, sino que com a tal ja'l tenian y'l veneravan nostres avis desde alguns cents anys enrera.

Abundantíssims datos, que axó demostran ens ofereix la Historia; mes en la impossibilitat d'aportarlos aquí, aném a espigolar d'entre ells els de mes relleu.

Assegura una piadosa tradició local que'l primer culte que's tributà a la Concepció Immaculada de Maria fou a la Iglesia de Molina d'Aragó, ahont l'introduhí un eclesiàstich anomenat Joan Cardon natural de Narbona; y suposa'l P. Rivera que l'orde de la Mercé, fundada a Barcelona per S. Pere Nolasch l'any 1218 ya desde la seva fundació celebrava la Immaculada ab festa solemne y octava.

De totes maneres no pot dirse que aquest culte fos gayre extés durant el segle XIII y primera meitat del següent; en cambi estava ya ben generalisat y arrelat a Castella y especialment a Aragó, Catalunya y Valencia al final del segle XIV.

En aquesta época'ls Comptes de Barcelona, la noblesa, les confraries y'l poble tot, vene-

ravan ab especials devocións a la Puríssima; y el Rey en Joan l'any 1391 va ordenar que en avant s'obsequiés a la Verge en el misteri de la Immaculada ab Missa y Sermó a la capella del seu Palau Major de Barcelona, celebrantse aquell any unes festes solemníssimes que segons el P. Rivera, foren admirades y imitades per altres Regnes y Ciutats.

Encara que l'any 1384 el teólech dominic valencià Monzón a la Sorbona de París s'oposà a la opinió de S. Joan de Mata, que havia sigut el primer entre'ls escolàstichs de sostenir el criteri de la Concepció Immaculada de Maria, no obstant per res alterà'l fervor cada dia crexent del poble en la creencia d'aquest misteri; mes que mes, quant foren molt poch a nostra terra'ls que seguiren a Monzón en sa teoria «maculista».

En cambi en contra de la seva opinió's pronunciaren els seus coterranis, eminents teólechs, S. Vicens Ferrer y S. Lluís Bertran y'l gran S. Domingo; y'ls Reys d'Aragó per evitar el contagi dels «maculistes» arribaren a dictar greus penes contra'ls qui s'atrevisin a combatre la piadosa tradició. Axis D. Joan que havia fundat la Confraria de la Casa Real en honra de la Puríssima, per edicte del 3 de Febrer de 1394 va prohibir predicar en contra d'ella, baix pena de desterrament; y'l seu germà D. Martí, al 17 de Janer de 1398 fins va conminar ab la pena de mort a aquells que delinquissin contra'l Misteri de la Immaculada y no sortissin dels seus dominis dintre del terme de trenta dies.

Mes tart, al Concili de Bassilea va tornar-se a agitar la qüestió dels «maculistes» pel famós teólech Joan de Montenegro, dominicà, Provincial de Lombardia; y un dels mellors defensors de la tradició de la Immaculada fou l'espanyol Dr. Joan de Segovia. El Concili disposà la celebració de la festa de la Concepció, y el decret fou acceptat ab entusiasme a la Corona d'Aragó y publicat l'any 1439 per la Reyna regent Maria muller de Alfons V.

Al final del segle XV varen iniciarse les gestions encaminades a portar a cap la declaració dogmática del Misteri de la Immaculada, y en ellas hi tingué Espanya una part principalíssima.

Ya en el Concili de Trento (1545 a 1563) havia treballat fermament en aquest sentit el Cardenal Pere Pacheco Bisbe de Jaen. Al comens de la centuria següent foren reempreses aquelles gestions per D. Pere de Castro Arquebisbe de Granada, per intermediació del Rey Felip III, qui al 4 d'Octubre de 1616 li contestava: «He manat dar nostre carta pera prosseguir lo que vos y'l vostre cabildo teniu tant exemplarment comensat.»

Aquest mateix any feren vot y jurament de defensar el Misteri de la Immaculada Concepció, dit Arquebisbe, el clero y poble de Sevilla y les Universitats de Granada y Alcalá. Igual jurament prestaren les Universitats de Baesia, Santiago, Toledo y Saragossa l'any 1618, y

l'Iglesia de Compostela reunida en Sínodo l'any 1619.

D. Pere de Castro l'any 1615 resolgué enviar una llegacia a Paulo V demanant la definició dogmática de la Immaculada. La Junta de Cardenals votà per majoria que'l Papa devia o definir, o imposar silenci a la opinió contraria. En aquest sentit fou publicat el breu de 12 Setembre de 1617; axó es, prohibint dir en les lliçons, sermons y conclusions y demés actes públichs que la Verge fou concebuda en pecat original.

Felip IV va continuar les gestions del regnat del seu pare, sospenentles empró, quasi totalment l'any 1623 pera reempendrerles de nou al pujar al soli pontifici Ignocenci X.

Durant la segona meitat del segle XVII se pot dir que totes les Universitats d'Espanya pera conferir graus exigían el jurament de defensar el Misteri de la Immaculada y de coadjuvar pera la seva declaració dogmática. El mateix jurament exigían dels seus regidors la inmensa majoria dels pobles. El mateix Felip IV el 4 de Janer de 1704 va posar aquell jurament com obligatori a les tres Universitats majors de Castella, passant a formar aquesta disposició la llei 17 tit. I lib. I de la Nov. Recop.

Ans havia ja lograt aquest Rey del Papa Alexandre VII, posar baix el patrocini de la Verge la Monarquia espanyola que comptava aleshores 54 milions de catòlichs o sigui la quarta part del mon cristià. Un escriptor coetani, estima com a felisses conseqüencies d'est patrocini els triomfs quasi milagrosos obtinguts contra'ls moros d'Oran, la victoria de Valenciennes en la que's diu que moriren 14000 francesos, la derrota de 12000 inglesos a la illa de Sant Domingo l'any 1657 y altres fets gloriosos.

Carles III va lograr en 1761 que'l patrocini de Maria's convertís en patronat universal y especial y baix l'advocació de la Concepció Immaculada. La llei 16 tit. I lib. I de la Nov. Recop. conté la sollicitud del Rey y'l breu de S. S., y d'aquella resulta que'l Patronat de Maria a Espanya no es purament d'origen monàrquich, ni tampoch clerical, sino que es d'origen popular y verdaderament nacional, puig que, com consta en la sollicitud, tots els diputats dels Regnes reunits a les Corts celebrades el 17 de Juliol ho havian demanat.

També a petició de Carles III, el 14 de Mars de 1767, va anyadir el Sumo Pontifex la invocació de «Mater Immaculata» a la lletania lauretana.

Finalment, l'orde de Carles III fundada per ell mateix al 19 Setembre de 1771 quina llegenda es «Virtuti et mérito» y porta la efigie de la Immaculada, fou creada pera honrarla y defensarla, y aquest deber s'imposava als cavallers condecorats.

Demostren la popularitat de la devoció a la Puríssima en els segles XVI y XVII la multitud de convents de Concepcionistes que existían, els inspiradíssims quadros de Murillo, el gran

Gran magatzém de ferreteria

nombre de certaments literaris en llaor de la Immaculada, etc.

D'un d'aquets que tingué lloch tal dia com avuy del any 1532 son els següents versos:

Porta Real, mes belle que la luna
Y mes que'l sol, tant destrament formada
Que d'el entech de la culpa comuna
Que'ns procuró la dona importuna,
Per l'infinit poder fos preservada.

V.

Lo jorn de la Puríssima

S'axeca'l jorn dolçament
i brilla l'atzar del cel triomfadó,
lo sol ilumina'l mon ab ilusió
casta i tendrement.

En l'ayre va una música divina
qu'els homes somou i extranyament fascina
abrint los horitzons inconeguts:
tots los ulls afanyosos s'esbadoquen
se fixen en l'infinit i s'apinyoquen
en lo repós d'unes grans exelsituts.

Creix lo jorn ple de somnis d'alegría
que s'esponcullen entre cantic de moixons
que volen boi resant ab veu molt pia
les santes i hermoses oracions
que l'ànima empenyen vers un altre via
on de puretat floreixen les cançons...

Y enllà'l desig apunta'l blanament:
Oh si la visió d'avui tan escaienta
s'extengués ample y opulenta
cobrint la bellor del mon eternalment!

ANFÓS SANS I ROSSELL.

Estampa blava

Per últim, mos amiguets, aquí teniu la darrera estampa.

De tan gran que es, no us cabrà dins de cap llibre, encara que sia un missal de chor. Y tampoch trobareu cap march capás per enquadrala, jey, a no ser que us valgueu del mar y de les montanyes!...

Aquesta estampa blava, tan gran, tan immensa, es el cel de la Nit...

Vosaltres diréu:

—Peró, ¿quin Sant s'hi veu que nosaltres may n'hi sabém veure cap?...

¡Oh! Es que es d'aquelles estampes, ¿sábéu? que l'imatge s'hi endevina per transparència... contraclaror...

Si be us hi fixéu, no deixareu d'entreveurhi l'ombra de la Mare de Deu...

Y la veureu com passa a flor de la terra...

Potser que us costi una mica d'afigurala. Però si la contempleu ben atents... fit a fit... devots y reverents, ja veuréu com a l'esguart de l'imaginació se us anirán transparentant tots els contorns de la graciosa figura...

Y m'hauréu de confessar que'l cel de la Nit, es certament, una gran "estampa blava",

que s'hi veu l'ombra de la Mare de Deu com passa a flor de la terra per endolcirne la salarbror d'aquesta vida...

Y us ajudaré a fèrvosla visible, mos amiguets, recordar aquella trágica escena del Fleurí: "Judith llevant el cap a Holophernes". ¿No la recordéu?...

Holophernes, era dolent, molt dolent.. Era cruel y desapietat... ¡Una cucafera!

Tenia assetiats dins de les muralles de Bethulia, als israelitas. Y's recreava fentlos morir de set, que es la mort pitjor, com que es la de l'agonía mes llarga...

Vetaquí que una dona, molt hermosa y valenta, Judith la bruna, que li deyen, un vespre, habillantse ab les robes de mes gala, y coronantse de lliris la negra cabellera, y lluint tots els seus adressos de brassals, collarets y aquells penjolls d'arrecades que arribaven a enlluernar de tantes gemmes... y tota ella perfumada d'espicanart, y de rosa, y d'áloe, com una almorratxa grega regalanta d'olor, va entrar encantadora..., fascinadora..., dins la tenda blava hont sojornava Holophernes, ¡l'horrible cucafera!...

Y Holophernes, no podent obeir tant de perfum... y tanta de bellesa... ubriach de delícia, y sadoll de vi se li va adormir...

Y l'home-bronze, bla com una cera, dormia el son de l'encís, y l'ubriaguesa del ví davant de la dóna-lliri...

Peró, abans de que ell despertés del són, Judith, tant hermosa com valenta, s'adressá, y d'un brand d'espasa llevá en rodó la testa de la mala cucafera...

Y'ls lliris blanchs que cenyien la negra cabellera de Judith, se van espurnar de la sang borbollanta del cos escapsat, que era com una ánfora de bronze que s'hagués trencada, y que per la rotura, bessés a borbolls l'ardencia del seu ví...

Y'ls lliris blanchs, van devenir rosats, y son els lliris de la "bella dona", que en diem ara...

Y quan Judith va entrar dins la ciutat, portant dins la seva falda la testa d'Holophernes, de la cucafera, que encara boquejava, y en ses orelles lluíen aquelles grosses anelles d'or... els israelitas van entonar a la heróica llibertadora, ses mes hermoses cántiques de alabansa...

Y a dins de la ciutat assedegada, van veure'n tantes les aigües...

Y mercés a les aigües, la vida va venir gloriosa dins de la ciutat que's moria...

Mos amiguets, vetaquí que Judith, es una de les mes belles figures que hi há de la Mare de Deu...

Y cada día, abans de fosch, aquesta mateixa figura de Judith, la veureu en la "estampa blava" del cel...

Veuréu el sol morir...

El sol d'istiu, es com Holophernes. Ell troba pler d'aixugar la bona sahó de la terra, y demna a morir de set a totes les plantes y flors...

Y quan ubriach pel perfum de sa propia realeza y sobirana magestat, s'acondorm dins de sa magnífica tenda d'atzur, el veuréu occit per una dóna hermosa y valenta, la Nit bruna, que avensa resoluta y a peu descals per no fer remor... Hi va enjoyada d'estrelles... y perfumada de totes les olors...

¡Y li llevá'l cap ab el tallant de la fosca!...

Y veureu com aleshores, el Sol, cau pausadament cap a la posta...

Y diréu que es la testa del gegant vensut que encara deixa dins de sa tenda blava els flonjos núvols del seu jas, tots emporprats de la seva sang...

Y si'l Sol s'acluca dins del mar, direu que la testa llevada's posa a damunt d'una immensa assafata de metall brunyit, y que tota s'ompla de riells de sang...

Y si's capbussa darrera les montanyes, diréu que's destimba daltabaix d'unes ciclopies muralles...

Y esdevé aleshores l'imperi de Judith, la Nit bruna, la Nit santa, la misericordiosa, la tota dolça y esperansadora...

Y li endressen cántiques d'hossan-na totes les remors nocturnes, les del mar y les de les montanyes...

Y per gracia de la Nit, totes les flors que ara suara morien assedegades, tornen a revivre... y s'abeuren de la rosada vivificant que els plou invisible del cel estrellat... que devalla ab la suavitat de la misericordia, com un rou medicinal...

Y l'ombra augusta de la Immaculada, aleshores la veuréu com passa a flor de la terra...

Passa ab son mantell blau... y coronada de estrelles... il·luminada de lluna...

Passa y somriu... Y la terra s'aclara de la celistia que brolla dels seus ulls, clars com l'esperansa...

Y la terra's perfuma de la poesia que vesen els seus llavis somrients...

Y de tant aprop que passa, fins apercibíreu totes les fragancies dels seus vestits...

Sentireu que flaire a rosa mística, y a rosa de Jericó, y a cinamom, y a mirra, y a vara de Jessé, y a nart, y a lliri... (Les meteixes olors, Salomó sentia de la seva ben amada...)

Y l'ombra augusta passa silenciosa...

Passa benehint a tota vida, y fins a tota cosa...

Passa... y els mes bells somnis floreixen a ses pródigues benediccions...

Passa... y les flors y les herbes que li besen les sandalies, devenen perfumades de tanta olor com fa...

Passa... y se'n va...

Y quan se'n va, les flors senten greu anyoransa, y ploreu la dolsor de la rosada...

Y el cel ja no es tan blau... Les estrelles s'hi apagan ara l'una ara l'altra... Y la lluna's pón llá d'enllá...

Y s'esbaeixen tots els bells somnis...

Y mort tota dolsor de calma y de repós...

Y retornen les fatigues...

Y quan ja es fora... es lluny... soberb y magestàtic, sota un tálam de núvols d'or y

de Joan Casas, Ferrers, 3 y 8

grana, torna a renéixer el sol dalt de la carena...

¡Oh! Quanta vida morirà durant el seu regnat...

¡Sort que no dura gaire!

El seu regnat fineix, quan la Nit bruna, retorna tant hermosa com valenta, y ab el glavi de la fosca, li lleva'l cap... Y el cap real, torna estimbarse daltabaix de les montanyes... y s'anega al fons del mar...

Els meus amiguets. ¿Oy, que ara, dins l'"estampa blava" de la Nit ja hi sabeu entreovirar l'ombra augusta de la Mare de Deu com passa a flor de la terra per endolcirne la salabró d'aquesta vida?...

¿Sí?... Donchs cada vegada que la vegéu passar, no us descuideu de saludarla, dientli reverents, mentres les campanes taqueu l'"Angelus"...

¡Deu vos salve, Reyna y Mare de misericordia... Vida... Dulsura... y Esperansa nostral. ¡Deu vos salve!...

L'ideal de la joventut

La litúrgia sagrada al cantar les llahors de aquesta Verge Immaculada, després de repetir les frases mes vibrants y delicades d'aquell epítolami diví, el Cantar dels Cantars, després d'endresar-li l'elogi mes complert, confessa que es veu impotent de llohar-la com n'es digna.

Pro hi ha un cant mes agradable a la Verge y que no's cal ni ser poeta ni artista pera destrenar-lo: un cant d'una magnificència y hermosura superior, mes real, mes íntima que la que flueix de un bell y pulcre ajustament de paraules per mes roentes que siguin del foc de la inspiració.

Hi ha en el cant de la nostra vida, la rítmica harmonia de tot el nostre ser a través de les seues edats, ahont cada acte y cada pensament, ansia y esforços... es una nota en aquest misteriós pentàgrama de nostre destí. Y la Verge en sab la rítmica litúrgia que l'ordena, que'l fa vibrar y ondular en inflexions suavisimes.

¡Quines notes mes enciseres ne roba al salterí de la vida ab ma inconscientia l'ànima tot just desclosa qui ne ha trespassat l'atri del ignoscencia! La joventut ja li tremola mes la mà al pulsar aquest salterí de la vida, car ja veu que es ell el qui ha de texir la melodia y la seva inspiració es escadusera, boyrosa de la ambient de la terra y notes molt desafinades brollen que trenquen l'harmonia de la seua vida.

Perxó cal a la joventut mes que a ningú tenir com ideal, aquesta Verge Immaculada, que es un ideal prou esplendorós y lluminós pera destriar les boyres que enterbolexen la inspiració sagrada que li ha de dictar el cant de vida. Quan per la joventut s'ha post aquest ideal, va a les palpentes, queda sola, aïllada y's condemna a la tristesa y esterilitat, sens poguer dexar un rastre d'agrahiment y de bé.

Es precis que baix l'ombra sagrada d'aquesta Verge incomparable s'acoblí la joventut, tant apta per un ideal y tant necessitada de aquest ideal. Perque en la joventut, quan les

seues energies y forses son aduch indecises y no tenen la consistència suficient; quan la orientació exigeix mes atenció y es mes necessaria y menos serena, ja la sobta el brugit axordador de les passions, la sensibilitat mes perdedora, d'un cor que's desvetlla a la vida y la inexperiència li concita les mes crues sospites y rezelos que, aquesta madrastra de la ciencia, o siga la experiencia, no les hi ha resolt encara y les fa mes acerves.

Per tant si a través d'aquesta crisi, que sempre sobta a la primera mirada profunda de la joventut, no llueix aquest ideal, de la Verge Immaculada, endebades intentarém passificar tota aquesta misteriosa complexitat espiritual y corporal que ses propies energies la posan en estat de revolta. Ella sola, Ella fou alliberada de la miseria humana y es la que coneix mes y la que gosa d'un poder mes que suficient pera alliberar-nos a nosaltres.

Y no penseu pas substituir aquest Ideal pacificador y orientador ab l'estudi o ab el treball material, ni ab la activitat que s'esmersa baten la pilota del "Foot-ball" o brandant la raqueta del "Tennis". Jamay aquesta activitat podrà acurullar la buydor y ni podrà reanimarnos cansats del espiritual, que imposa aquesta tensió d'esperit pera prevenir tota relaxació o que ocasiona el descuyt d'altres coses que tenen una transcendència mes eterna, y donan en el seu acompliment un goig y una satisfacció tant real y tant pleníssima, que ella sola pot fer somriure la vida mes ennuvolada y trista. Car hi ha en l'ànima jove, exigencies espirituals y molt íntimes, que devagades es tant tumultuosa la sublevació interior que costa descobrir-les o a vegades estant crassa la sollura espiritual que no sols trova el verdader tast y es fàcil llavors despreciar-les: però un colp descobertes, un colp sentides, aquestes exigencies de la nostra ànima, ni el treball, ni l'estudi, ni l'esport les poden ofegar ni substituir.

Mireu: una vegada els congregants d'una ciutat de la costa llevantina, m'invitaren a les seues visites dominicals; y jo vaig veure com aquella onada de joventut inondava d'alegria la trista sala del hospital y les cel·les de la presó. Donchs avuy aquell somriure, aquell agraïment, que'ls tornava l'ús de la paraula, de aquells pobres malalts y d'aquells reclosos, encara'm renovan dintre la meua ànima el goig y la satisfacció que vareig sentir en aquella tarda. Perque era un goig y una satisfacció completament diferent de la satisfacció y joia que'l mon o la cultura o l'esport poden prometre, car aquella no conexia ni la desilució ni portava cap llevor d'amarguesa. Y axò que naxia del fons meteix de la miseria humana!

Em semblava talment com si jo hagués fet una obra de les mes solemnes de la meua vida, després d'haver fet entrar un raig d'alegria y de consol en aquells racers de la tristesa y de la miseria!

¡Oh! jo aquestes meues mesquines paraules desvetllessin a la joventut dispersa y infeconda de nostra Vila y s'adonés de la missió tant benfactora y tant consoladora per ells metexos y pels altres, de que es capassa, arracerant-se a l'ombra de aquesta dona ideal, la Immaculada Concepció, portant la llureya tant honrosa de congregant.

ARNAU DE ROCAFORT.

Privilegi de la Immaculada

Veusaquí un favor incomparable, digne de esser considerat ab tota cura, car si Deu fa un benifet ab tal magnitud, be li es plaent trovar en nosaltres reconexensa. Convé, donchs, felicitar a Maria per llur honrosa excepció y llohar a Deu per sa magnificència y generositat.

Encara que la saviesa de les obres divines traspasa de molt la nostra intel·ligència, un raig de la claror divina, que arribi fins a nosaltres es de molt suficient pera omplirnos d'admiració. Si ajuntem ara a la convicció de nostra impotència una recerca d'algunes rahons del privilegi de Maria, lograrém vèllumbrar la verosimilitut d'aquesta excepció.

La Immaculada Concepció fou reclamada per «l'acabament d'un plan divinal.» «Per un admirable secret, diu Bossuet, veyem nostra reparació figurada per els meteixos autors de la nostra ruina.» Deu, s'es agradat d'establir un perfecte contrast entre l'ordre de nostre venovellament y el desordre de la cayguda. La cayguda del genre humà, fou produhida per l'acció subordinada y successiva de tres desgraciades influencies, l'angel caigut,—la primera dona Eva—y Adam nostre primer pare. També en la obra divina de nostre restabliment intervenen tres factors oposats als primers: el bon angel, portador de a embaixada,—Maria la nova Eva,—y el cap espiritual de la humanitat redimida, el segon Adam, Jesucrist.

En la obra de nostra cayguda, el dimoni inatigà a Eva, qui una volta seduida, ofereix a Adam el fruit de mort. En la redempció, Maria, persuadida per l'angel bó, accepta el concórrer a la encarnació del Verb, y ofereix al Fill de Deu els elements d'aquella humanitat, que será un fruyt de vida y de salvació universal.

L'angel malvat s'es valgut del orgull per seduir a Eva; el bon Angel recorda els beneficis divins, per obtenir l'humil consentiment de Maria.

Un pensament de superbia al qual va consentir Adam causà la desgracia del genre humà. Sols els mèrits de Jesucrist humiliat, fan la salvació dels homens.

El peccat d'Eva precedeix historicament y prepara la cayguda d'Adam. La gracia de Maria es l'aurora del jorn de gloria que Nostre Senyor feu resplandir sobre el mon.

Eva presenta el fruit de nostra desgracia a Adam, el sedueix y l'arrastra en sa cayguda; Maria, segons parer dels Sants Pares; ab sa bellesa, ab els encants de la seua humilitat, de la seua puresa y de la seua fé, atrau al Fill de Deu en son sí y el dona als homens.

Donchs be, aquest plan divinal, que ha imprimit al ordre de nostra renixement, una direcció paralela, encara que en sentit invers, del desordre de nostre cayguda, aquest plan no hauria tingut l'acabament acostumat en les obres de Deu si Maria, encara que per un instant, hagués permanescut sots el vil jou de Satanás. Perque sí Eva, la causadora de nostra desgracia, nasqué lliure y franca per naturalesa del jou fabricat per ella mateixa, ¿no convenia, per contrast, que Maria, la dona privilegiada, portadora al mon del bàlsem d'incorruptió, Jesús, Fill de Deu, fos estada preservada de la corrupció universal, sino per naturalesa, com la primitiva Eva, al menys per gracia?

Aquí podem dir ab Corneille. ¡Lo que Deu ha donat a Eva, la mare dels homens, no devem regatejarho a Maria Mare de Deu!

VINITIUS.

Dalt l'hermita

Foix

Al cim de la carena
qu'encercla un bosch de pins,
sembla l'hermita una oració serena
que's fica cel endins.

Desembre al entorn d'ella,
hi ha corgelat les flors;
solament hi és florida la capella
com l'ir qu'escampa olors.

No hi pugen a resarhi.
ni aucells ni pelegrins;
d'hivern sembla l'hermita un solitari
dins el gran bosch de pins.

Y solitaria's tanca
dins un mantell de neu...
mes que la neu jo sé l'hermita blanca
per sa Mare de Deu.

La sé jo de ma vida
com un descans posat a mitj camí;
ahont l'ànima es nodrida
d'un gran consol diví.

Y'l dols camí desert
que puja vers l'hermita,
tot d'escardots cobert
pel devot qu'hi transita;
tot plè de pins austers
de salmodia santa,
que son uns incensers
de rehina odoranta;
jo'l pujo coratjós,
buscant desficiós
dresseres ignorades
dins l'abrupte penyal,
que's presenten sobtades
al suspirat cimal...

¡Oh immensa solitud
que regnas dalt del cim!
la teva quietut,
te un reposar sublim.
¡Oh Verge Immaculada,
del fret Desembre flor!
damunt la neu glassada
floreix vostre blancor,
y es blanca vostra vesta
y es blanch vostre mantell;
sembleu una congesta
d'un fulgurar novell.

Dins la augusta inquietut
d'aquesta solitud,
regneu Verge Maria;
la remor s'hi es perduda
de la Vila ngeguda
allà'n la llunyania...

A dins la vostra ermita,
avuy qu'hi soch tot sol;
jo us prech vostre acullita
jo us prech vostre consol.

Sens flors y sense llums
tenu el vostre altar;

d'aloses ni verdums
se sent el bell cantar
que cap a vos s'envoli;
ni dins la llàntia d'oli
el flam s'hi veu cremar!

Si fos jo un jardiner,
vos faria una toya
rica, com d'argenter
la mes preuada joia;
si fos jo un trovador,
vos faria una rima
plena de versos d'or
florits dalt d'exa cima;
y com un llum encès,
de lo meu pit després
voldria al costat vostre
la llàntia del meu cor
d'ahont prenen la fulgor
les flames del meu rostre...

Mes com sò un pecador
que pel mon peregrina,
vinch a exalar mon plor
a vostra ombra divina;
¡oh Verge dels ulls clars
que sou dels reserars
la rosa desembrina!...

Damunt del vostre altar,
mon cor fet místich far
hi encench en roja flama...
devot que vos admira
va sentse ardenta pira
que'l vostre amor l'inflama.

¡Oh Verge de blancor,
Verge del dols mirar!
ja hi fet de lo meu cor
llàntia del vostre altar;
gireuhi des l'Empiri,
el vostre esguart pietós;
mireulo com un lliri
que s'és florit per Vos.

J. J. B.

Torrelles de Foix, Desembre 1911.

NOVES

Ab motiu de la festivitat de la Verge Immaculada, Patrona de la Associació Catòlica, hem adelantat la sortida de ACCIO publicant aquest nombre extraordinari, que no duptem han de agraïr-nos els nostres subscriptors.

Santa Missió

Lo dimecres vinent dia 13 del corrent, comensarà en la parroquia de la Sma. Trinitat d'aquesta vila la Santa Missió que donaran los Missioners del Immaculat Cor de Maria, P. P. Jacinto Casals, Joseph Sirvent y Joan Blanch.

A dos quarts de sis sortirà del temple parroquial la professó que anirà a rebre els P. P. Missioners, a la Capella de S. Magí pera acom-

panyarlos a l'iglesia parroquial, comensant desseguida lo primer acte de la Missió.

Los demás dies següents fins lo die 24 del corrent inclussiu, a les 6 del matí hi haurà Missa ab explicació de misteris y ceremonies de la santa Missa, exercicis del cristià y plática doctrinal per un dels P. P. Missioners.

A les 10 tots los dies feyners, meditació plática, los tres primers dies pera los noys dels Col·legis y demás joves que vulguin assistirhi; los dies de la segona setmana pera las senyoras.

A les 4 de la tarda, los tres primers dias pera les noyes dels Col·legis y demás doncelles que tingan devoció a aquestos exercicis espirituals; els dies de la segona setmana pera donas excludivament.

A dos quarts de set de la tarda, tots los dies de la Santa Missió y pera tota classe de fidels, Rosari y les 40 Ave Maries, cant de piosos motets, punt doctrinal y sermó moral.

Lo primer diumenge de la Missió, a les 8 del matí, Missa de comunió general dels noys y noyes dels Col·legis ab plática preparatoria; a les 4 de la tarda, solemne professó per la Vila dels referits noys y noyes dels Col·legis.

Lo segon diumenge de la Santa Missió a les 8 del dematí, Comunió general de tots los fidels que hauran assistit a la Missió.

Lo Exm. Sr. Bisbe de la Diócesis ha concedit 50 dies d'indulgencies a tots los fidels per cada acte relligiós en que prenguin part.

La Associació Catòlica per honrar a la seva excelsa Patrona la Verge Puríssima, celebrarà avuy a les vuyt del matí Comunió general a la iglesia dels Dolors, ab plática preparatoria que dirá'l Rnt. P Ll. Tallada, S. F.; y a dos quarts de deu del vespre Vetllada literaria musical al saló d'actes de la casa, en la que hi pendrán part l'eloqüent orador D. Leopold Negre y'l tenor notable Sr. Segura.

Convidant als expressats actes, s'han repartit vistoses invitacions.

Lo próxim diumenge D. Dionís Puig, donará una conferencia sobre "Las pedregadas" en el local de Centre Agrícola del Panadés.

Lo diumenge a la tarda el primer "teams", de la Mutual de Dependents d'Esriptori de la nostra vila, jugará un match de Foot Ball ab lo del Atlétich Club de Vilanova y Geltrú.

Per malaltia del senyor Alcalde D. Antoni Vinyals, s'ha encarregat del càrrech el tinent D. Emili Berger.

La Comissió gestora del retorn de quotes als associats a "El Amich del Poble Catalá" posa en conexement de aquells qui hagin depositat les noves llibretes en dita Comissió, que poden passar a recullirles, mitjantsant lo abonament de 50 cénts. per llibreta, els dies 10, 17 y 24 del corrent, de 10 a 12 del matí, en el Cafè del Comers, Plassa de Sant Joan, de aquesta Vila.

EDUARDO XALABARDER
Mèdio-director del Sanatorio Anti-tuberculoso
DE TARRASA

MEDICINA GENERAL, APARATO RESPIRATORIO
Y TUBERCULOSIS

Consulta de 2 a 4 los días laborables
Elisabets, 3, entl.º 2.ª-BARCELONA.

IMP. ESTEVA-VILAFRANCA.

DIPOSIT DE CEMENTS DE LA FABRICA de HEREUS de ANTONI FREIXA DELS MONJOS

Joseph M.ª Feliu

Rambla de Nostra Senyora, n.º 31

VILAFRANCA.

Plassa de la Constitució, núm. 13

DIPÒSIT DE PIANOS MANUBRIS
Joseph Mata
 Carrer de S. Pere, 28.-VILAFRANCA DEL PANADÉS.

Aquesta casa compta ab pianos construhits ab models nous a Vilafranca. Aquestos tenen la gran ventatja que, per *canviar la música* no hi ha necessitat de tornarlos al dipòsit. Els lloguers son a preus reduhidíssims.

FUNERARIA MODELO
 de **JOSEPH TRIUS** (à) **Tornó**
 Carrer de Santa Maria, número 8.-VILAFRANCA.

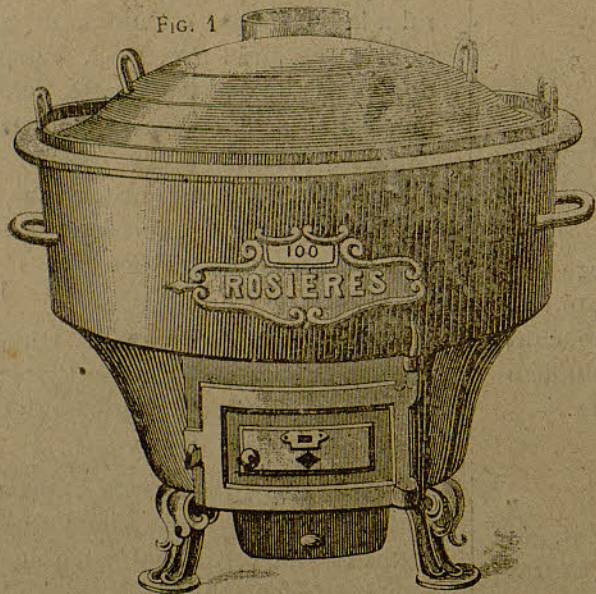
Aquesta casa, montada ab tots els adelantos moderns, participa al públich, que en ella hi trobarán baguls de totes classes desde 'l mes senzill al de mes gran luxu, tots a preus reduhidíssims, poguent assegurar que hi trobarán una rebaixa d' un 25 per 100 als demés establiments d' aquest article.

Gran varietat en **CORONES**.

Magatzems de Ferreteria Quincalla, Bateria de cuyna y Vidres plans

PREU FIXO

Báscules = Tuberías de ferro = Planxa y Plom = Planxes de zenc, etc., etc.

CALDERA AGRÍCOLA

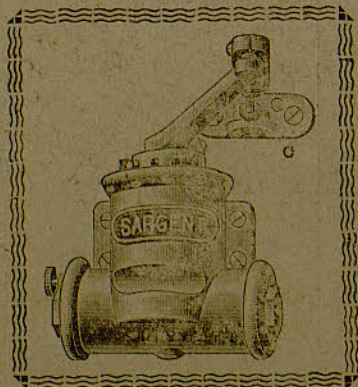
Estufes = Ferramentes para edificar
 Artículos para carruajes = Bateria de cuyna de totes classes.

Indispensable para'ls agricultors e indústries que tinguin que bullir; donchs además de la comoditat para son transport, resulta de gran economia de combustible.

Cabudas de existencia, **LITRES 36 49 59 86 104 128**

MOLLES PER LES PORTES

TANCAN
 SENSE
PITJAR

TANCAN
 SENSE
SOROLL

EVITAN LES CORRENTS D'AYRE

Joan Casas

Carrer dels Ferrers, 3 y 8.-Vilafranca del Penadés.

PERE HILL • Pintor decorador
 Decoració de habitacions, fatxadés y tendes
 Especialitat en rótuls y tota classe de imitacions a fustes
 Gran assortit de papers del país y extrangers

ACADEMIA DE DIBUIX

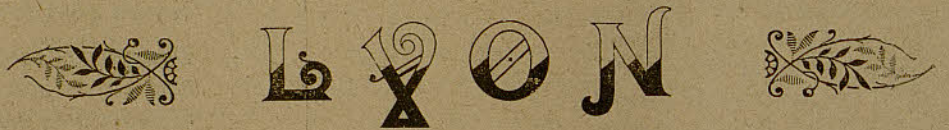
Classe especial pera **noyes** de 12 a 1 tarda, y de 7 y mitja a 8 y mitja nit per **homes**.

Rambla Ntra. Sra. 39 y Sol, 8, baxos-VILAFRANCA.

LA MES EXQUISIDA DE LES XAGOLATES
 ES LA MARCA

PH. SUCHARD

ELS MES RICHES CARAMETLOS SON ELS

DE VENDA: A LA ACREDITADA CASA

Jaume Totosaus-Vilafranca del Penadés.

Para conservar los VINOS inalterables usad

AGROL

Preparado científicamente por

J. Viladot Puig Químico-Farmacéutico

AGRAMUNT (Lérida)

Pídase en todas las Droguerías

De venta en esta:

Tienda de **San José**

25-Herrerías, 25

de **JOSÉ ROSELL**

Fusteria, Construcció
 y reparació de **Cortines-Persianes**

JOSEPH FELIU

Unica casa a Vilafranca que construeix les cortines-persianes de cadeneta, lo que permet donarles a preus mes reduhits que qualsevol altra casa.

Se restauran mobles :: Perfecció y Economía
Palma, 11 VILAFRANCA

Fusteria mecánica y construcció de **Ataúts**
P. Magí Soler

Tallers y despatx: CLASCAR, 13.
 Depòsit de **ataúts**: PLASSA DE JAUME 1, 3.

Unica casa montada ab maquinaria moderna
 Preu fixo y mes limitat que en cap altra casa
 del ram de **FUNERARIA**
CORONES PERA TOTS ELS GUSTOS
 Promptitut Perfecció Economía